

ONDER HET DAKVENSTER

DOOR MARIA LAARMAN

NIJKERK G.F. CALLENBACH

ONDER HET DAKVENSTER

DOOR

MARIA LAARMAN.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Toen wierp Annie het breiwerk weg en nam hem op schoot blz. 40

I.

De deuren van het ruime lokaal waar de Zondagsschool gehouden werd, werden geopend en de jongens en meisjes stormden naar buiten en vervulden met hun vroolijk gejoel en luidruchtig gepraat de stille straat. 't Was ook zoo echt, na een uur van stilzitten, weer eens naar hartelust te kunnen stoeien.

Toch waren niet allen even luidruchtig. Daar was ten minste Annie Peters, meisje van tusschen de elf en twaalf jaar, die liep met haar handjes onder haar schort en met een peinzend gezichtje stil naar huis.

Annie dacht aan haar zusje Pollie, die anders altijd bij haar was, als ze uit de Zondagsschool naar huis ging, maar die nu ziek te bed lag. En Annie dacht ook aan moeder, die gisterenavond zoo gehuild had, omdat ze alléén maar geld had om wat aardappelen te koopen en brood. Niets voor een beetje vet of een stukje boter. Ja, want het was oorlog, gelukkig wel niet in ons eigen land, maar toch heel dicht bij, en vader, die loopknecht was in een winkel, waar enkel maar heel mooie dingen verkocht werden, had gedaan gekregen, al veertien dagen geleden. Vader zei: 't Was geen wonder, want er werd in den winkel haast niets verkocht, nu het oorlog was. En nu deed vader wel heel erg zijn best om ander werk

te krijgen, maar dat was hem tot nog toe niet gelukt. Ten minste, zoo goed als niet. Tusschenbeide verdiende hij wel eens wat met voor dezen of genen een boodschap of karweltje te doen, maar dat was toch al heel weinig. En och! nu waren ze toch zoo arm en kregen 's middags alleen maar aardappelen met een beetje azijn en verder droog brood. Alleen voor de zieke Pollie kookte moeder een beetje havermout met melk. Broer Piet had gisteren nog gemopperd dat hij niets dan aardappelen kreeg, maar moeder had hem eens aangekeken en gezegd: „Wees maar blij, kind, dat je dit nog krijgt; 't kon nog wel eens erger worden.”

Hierover liep Annie te denken. En nu had de juffrouw vanmiddag verteld van Daniël, die een open venster had naar Jeruzalem toe en daarvoor bad hij driemaal daags. En de juffrouw had gezegd: Zie je, kinderen, dat was nu het plekje, waar Daniël telkens neerknielde en alles aan den Heer vertelde en alles aan Hem vroeg wat hij noodig had. En als Daniël kwaad had gedaan, dan vroeg hij op dat plekje den Heer ook om vergeving. En zoo'n plekje moesten wij nu eigenlijk allen hebben. 't Behoeft juist niet voor een open venster te zijn. 't Kan óók voor een gesloten zijn, of in een hoekje van den zolder of in het kamertje waar je slaapt. Zoo'n plekje kunnen we, als we willen, hier of daar wel vinden en daar kunnen we dan alles aan den Heer vertellen en alles aan Hem vragen, net als Daniël deed. En nu dacht Annie er over dat het wel goed zou zijn, als zij ook zoo'n plekje had, waar zij alles aan den Heer kon vertellen en Hem kon vragen, vader weer werk te geven en Pollie beter te maken.

Zoo denkende, had Annie Peters haar woning bereikt. Ze ging een hofje in met allemaal kleine armoedige huisjes. Kleine tuintjes waren er voor, maar die zagen er

erg kaal en ongezellig uit, vooral nu met het gure najaarsweer.

Annie woonde boven. Ze ging de krakende trap op, en door een smal portaaltje kwam ze in een tamelijk ruime kamer, die er wel armoedig, maar toch zindelijk en netjes uitzag. Voor de ramen hingen heldere witte gordijntjes, en de vloer was gisteren nog pas frisch geboend, dat kon je duidelijk zien. De vierkante tafel was tegen den muur geschoven, tusschen de beide ramen en met een gebloemd zeiltje bedekt. Moeder spreidde er juist een helder wit servet overheen en dekte verder de tafel. Vader zat in het hoekje bij het raam in zijn ouden rieten leunstoel een courant te lezen. Bij het andere raam, tegen den muur aan, stond het ledikant, waarin zieke zusje Pollie lag. Je zou op het eerste gezicht niet gezegd hebben, dat Pollie ziek was; ze had zulk een frisch gezichtje en zulke blozende wangen en schitterende oogjes; maar dat laatste was juist niet goed, dat was van de koorts.

Annie ging, nadat ze vader en moeder gegroet had, op den rand van het ledikant zitten. Pollie vroeg of juffrouw Dina naar haar gevraagd had.

„Ja,” zei Annie, „en ik heb gezegd dat je ziek was en toen zei de juffrouw dat ze deze week wel eens bij je zou komen.”

Pollie's oogen begonnen nog meer te schitteren en haar wangen werden nog wat hooger gekleurd. Pollie hield erg veel van juffrouw Dina.

„En wat heeft de juffrouw verteld?” vroeg ze. En toen vertelde Annie van Daniël en van het open venster en de heele geschiedenis die daarbij behoort. En toen Annie vertelde keek vader over zijn courant heen haar aan en luisterde stil toe, net als moeder, die onderwijl met een stalen vork de aardappelen probeerde. Toen Annie klaar

was met vertellen, waren ze juist gaar. Moeder greep een paar potdoeken, waarmee ze de heete pan aanpakte, en ging er mee naar het portaaltje om ze af te gieten in het gootsteentje. Toen schudde zij ze nog eens flink door en zette ze nog even op het petroleumstel.

Op eens klonk er een zachte kinderkreet door de kamer.

„O, daar is Pauwtje,” zei Annie en ze snelde naar de bedstee en schoof het gordijn op zij.

„Dag lekkere schat! ben je daar? Heb je lekker tukkie's gedaan, wou je d'r nou gauw uit? Kom dan maar”.... En ze tilde het broertje handig op en nam hem op den arm.

Pauwtje, klein joggie van een jaar, wreef met zijn mollige knuistjes de oogjes uit. Zijn wangetjes waren door den slaap zacht gekleurd.

Moeders gelaat klaarde heelemaal op toen zij haar jongske van Annie overnam en hem kuste.

„Wat ziet ie er toch lekker uit, hè Vader?” zei ze opgewekt.

Vader lachte en knikte en vroeg: „Waar is Pauwtje dan? waar is Benjaminnetje dan?” En Pauwtje lachte en kraaide en wipte vroolijk op en neer.

„Kom,” zei moeder en schikte bij, „laten we nou eten, anders worden de aardappels koud.... Maar waar is Piet weer?”

Juist werden er harde stappen op de trap gehoord. De deur vloog open.

„Dag va, dag moe; gaan we nou eten? ik heb zoo'n honger.... hè, weer niks as”.... Maar daar trof hem een strenge blik van vader en zonder den zin te eindigen schikte hij bij.

Vader nam de pet van het hoofd en allen sloten de oogen en vouwden de handen, behalve Pauwtje, die van den een naar den ander keek en „pu, pu,” deed. Annie

bad hardop het onze Vader. Daarna begonnen zij met graagte te eten. De aardappelen waren kruimig en lekker en lieten zich ook zóó, zonder meer, best smaken.

„Moeder,” vroeg Pollie en richtte zich op de ellebogen op, „geef u me ook 'n aardappeltje; ik heb er zoo'n trek in.”

„Neen kind,” zei moeder, „je weet wat de dokter gezegd heeft: je mag volstrekt geen aardappelen hebben.... Je hebt ook zoo pas je havermout met melk gehad en straks zal ik ze nog eens voor je warmen, als je nog trek hebt.”

Moeder zuchtte terwijl ze dit zei, want ze dacht er aan, dat de dokter gezegd had dat Pollie iederen dag een eitje moest hebben, maar daar was geen denken aan.

Annie hoorde moeder zuchten en ze wist wel waarom. Ja, dat moest ze ook aan den lieven Heer vertellen en Hem vragen of Hij maken wou, dat Pollie iederen dag een eitje kreeg.

Toen de maaltijd was afgelopen, hielp Annie haar moeder de vaten drogen en daarna mocht ze doen, wat ze wilde. Pollie was in slaap gevallen; Vader zat met Pauwtje op zijn schoot; Piet was de straat opgegaan. En Annie ging naar den zolder. Daar, in een hoekje, dat door een gordijn was afgeschoten, stond haar ledikantje. Aan een paar groote spijkers in den witten muur, hingen haar daagsche kleertjes en die van Pollie, want Pollie sliep anders ook hier. Maar toen ze ziek was geworden, had vader Piet's ledikant naar beneden gehaald voor Pollie. Piet sliep nu in den anderen hoek van den zolder op een matras, die zoo maar op den grond lag. Maar Piet vond dat wel aardig voor de verandering. Slapen deed hij toch wel. Toch was Annie niet naar boven gegaan om te gaan slapen. Neen, bedtijd was het nog niet. Ze ging wat anders doen. Naast haar ledikantje stond

een oude stoel en hier, achter het gordijn, waar het zoo stil was en niemand haar zien kon, was nu een goed plekje om te bidden dacht ze. 't Leek ook wel een heel klein beetje op Daniël's plekje, want er was een dakvenstertje, schuin boven haar hoofd, waardoor zij de lucht kon zien. Annie lag spoedig op haar knietjes voor den stoel en vertelde alles aan den Heer, van vader die geen werk had en van hun armoe en van zieke zusje, alles, allés, en ze vroeg of de Heer, die zoo machtig is, alles anders wilde maken: vader weer werk geven, opdat moeder niet meer behoefde te schreien of te zuchten en opdat Pollie eitjes kon krijgen, zoodat ze weer gauw beter kon worden. „Och lieve Heer,” zei Annie, „'t komt eigenlijk alles door dien naren oorlog, want als er geen oorlog was, dan was vader niet weggestuurd. Och, wil U astublief maken, dat die oorlog ophoudt.”

Zoo bad Annie en toen ze van haar knietjes opstond, had ze zulk een gerust en vroolijk hartje, als in lang niet het geval was geweest. En toen ze een paar uurtjes later te bed lag, keek de maan zoo vriendelijk door het dakvenstertje op haar neer, en het was alsof zij haar toelachte en alsof zij zeggen wilde: wees maar gerust, Annie, 't komt alles goed, hoor!

11.

Eenige dagen waren er voorbijgegaan en alles was hetzelfde gebleven bij de familie Peters. Moeder had voor Pollie nog geen eitjes kunnen koopen. Zij hadden nauwelijks het hoognoodige, en — wat vroeger nooit gebeurd was — moeder had ook in geen twee weken de huur

kunnen betalen; en de huisbaas was een ongemakkelijk en inhalig mensch; als het lang duurde zou hij hun zeker de huur opzeggen.

Annie had nog telkens gebeden om uitkomst, daar, op haar eigen plekje onder het dakvenstertje, maar tot nog toe was haar gebed onverhoord gebleven. Toch tobde Annie daar niet over, want ze wist wel dat God ons niet altijd dadelijk geeft, wat wij Hem vragen, maar dat Hij ons somtijds een poosje laat wachten, juist om ons te leeren dat wij aanhouden moeten in het bidden. En ze wist ook dat Hij ons dikwijls helpt op een andere manier dan wij gedacht of gevraagd hadden. God is zoo wijs en weet alles het beste. Ja, dat wist ze alles van de Zondagschool. Daar had ze het geleerd.

't Was nu Donderdagavond. Annie lag te bed. Eerst had ze nog weer eens gebeden of de Heer toch uitkomst wilde geven, en nu lag zij over alles nog eens na te denken. Ze had dien avond de helft van haar boterham aan Piet gegeven, omdat die toch nog zoo'n ergen honger had. Maar nu voelde ze toch aan haar maagje, dat zij niet genoeg gegeten had. Och! dacht ze, was ik toch maar groot, dan kon ik mee helpen verdienen. Zoo denkende viel Annie in slaap. Toen zij den volgenden morgen ontwaakte, was het nog vroeg en weer kwamen dezelfde gedachten van den vorigen avond bij haar terug. Als ik een jongen was, dacht ze, dan wist ik wel, wat ik deed, dan ging ik vast naar het station om pakjes en koffers voor de menschen te dragen. Toen dacht ze op eens aan Piet. Ja, waarom zou Piet dat niet kunnen doen? Die was nog 'n jaartje ouder dan zij, twaalf bijna dertien, en flink en sterk.

Maar Piet scheen daar heelemaal geen gedachten op te hebben. Nu, dan zou ze het hem vragen. En dan maar dadelijk óók. 't Was toch gauw tijd om op te staan. De

klok beneden had al zes uur geslagen en ze moesten om halfzeven op; want de school begon tegenwoordig om acht uur.

Annie trok haastig haar kousen aan, liet zich uit bed glijden en trippelde over den zolder, naar het hoekje waar Piet nog heerlijk lag te slapen. Annie schudde hem aan zijn schouder.

„Piet, Piet, word es wakker!”

Piet draaide zich halverwege om. „Wat? wat is er dan?” vroeg hij, half slapend nog.

„Dat zal ik je zeggen als je eerst goed wakker bent... Kom Piet, sta nou op!... Kom, akelige jongen, kom nou”... Want ze zag, dat hij de oogen weer sloot.

Nu wierp hij de dekens van zich af en richtte zich op. „Wat is er dan?” vroeg hij, zijn oogen uitwrijvende. En Annie, met de deur in het huis vallende, zei: „Weet je wat ik doen zou als ik 'n jongen was?”

„Ja,” zei Piet gevat, „dan zou je me niet wakker maken, als ik nog zoo lekker lag te slapen. Meisjes doen enkel maar zoo gek.”

„Nee,” zei Annie, „dan zou ik vandaag naar het station gaan en dan zou ik aan de menschen vragen of ik niet 'n pakje of koffer voor ze mocht dragen, en zoo zou ik wat verdienen, en dan konden we daarvoor eitjes koopen voor Pollie en spek en andere dingen.”

Piet keek haar met groote oogen aan.

„Dus,” zei hij, „je wou dat ik naar het station ging en pakjesdrager werd.”

„Ja,” zei Annie, „hè, doe je 't, Piet? Moeder behoeft het vooruit niet te weten, dan is 't een verrassing. Je gaat toch 's middags na het eten altijd dadelijk buiten spelen; dan ga je nu naar het station. 't Komt nu net goed, dat je iederen middag vrij hebt van school.”

Ja, dat was waar. En dat kwam óók al door den oorlog. Toen die begon, was ook de mobilisatie in ons land begonnen, en ook in de stad waar Annie en Piet woonden, waren duizenden soldaten gekomen. Voor een groot deel waren die onder dak gebracht in de scholen, die toen juist niet gebruikt werden, wijl het vacantie was. Maar nu was de vacantie al een poosje voorbij en nog waren vele scholen door soldaten bezet. In de overige werd onderwijs gegeven, maar zóó, dat toch alle kinderen een beurt kregen. Des morgens van acht tot twaalf uur kwam er een gedeelte kinderen en des middags van een tot vijf uur een ander gedeelte. Zoo kwam het dat Annie en Piet des morgens al om acht uur in school moesten zijn, maar dan ook iederen middag vrij hadden.

Piet had even nagedacht over hetgeen Annie hem vroeg.

„Ja maar,” zei hij, „’t zal niks geven. Kees van der Kruk zei gisteren nog: de menschen laten tegenwoordig, nu het oorlog is, niets verdienen; ze doen alles zelf.”

„Nee Piet,” zei Annie, „laat Kees van der Kruk maar praten: die weet er toch niets van... Probeer ’t maar es... Zeg Piet, doe je ’t nou?”

En Piet liet zich overhalen.

„Ja,” zei hij, „ik zal ’t doen.”

En ’s middags na het eten liep Piet op een draffe naar buiten, maar nu niet om zijn kameraden op te zoeken. In plaats daarvan holde hij naar het station. ’t Was niet ver. Hij was er gauw. Wat zou ’t fijn zijn, dacht hij, als ik wat verdienen kon. Toch leuk van Ans dat ze dit verzonnen heeft. Uit mezelfen had ik er nooit aan gedacht.

Hij liep een poosje op het stationsplein heen en weer, nabij de plaats, waar de kaartjes geknipt werden. Spoedig

hoorde hij, dat er een trein aankwam en even daarna zag hij een stroom van reizigers het perron afkomen. Eén voor één gingen ze door den nauwen doorgang en gaven hun kaartjes af of lieten ze knippen.

Piet ging een beetje op zij en keek goed uit.

Daar kwam ook een juffertje aan. Zij droeg in de eene hand een mantel en paraplu en in de andere een valiesje. Zij keek rond alsof zij iemand zocht. Piet schoot op haar af, tikte beleefd aan zijn pet en vroeg:

„Juffrouw, mag ik uw koffer dragen?”

„Jij?” vroeg de juffrouw, „je zult het niet kunnen; je bent nog zoo klein.”

„Jawel juffrouw,” zei Piet, „ik kan 't best; mag ik 't es probeeren?”

En toen de juffrouw hem het koffertje overreikte, droeg hij het een eindje voor haar uit en keek toen triomfante-lijk om.

„Ja,” zei de juffrouw lachend, „ik zie 't al; 't zal best gaan. Kom dan maar; ik woon gelukkig niet ver.”

Piet stapte overgelukkig met haar mee. Nee hoor! 't was niks zwaar, verzekerde hij nog eens. En als zijn eene hand moe werd, dan nam hij het maar in de andere.

De juffrouw zag hem eens van terzijde aan. Ze had schik in zijn ijver, en ze dacht: hij heeft 'n nette moeder; want Piet's broek en sportbloeze waren wel oud, maar netjes versted en zijn gezicht en handen waren frisch gewasschen.

„Hoe heet je, vent?” vroeg ze.

„Piet, juffrouw, Piet Peters.”

„En ben je al lang pakjesdrager?”

„Nee juffrouw, vandaag voor 't eerst. Vader heeft geen werk, ziet u, en nou wou ik graag wat verdienen.”

„Zoo, dat is braaf van je.”

Ze waren al een paar straten doorgegaan en sloegen nu een hoek om.

„Zoo,” zei de juffrouw, „nu zijn we er haast; want in deze straat woon ik.” Ze haalde al vast haar portemonnaie uit haar zak en zocht er in.

„Wat zou ik krijgen?” dacht Piet, „'n dubbeltje, 'n stuiver?”

„We zijn er,” zei de juffrouw, „geef maar hier, vent, en dat is voor jou.”

Piet kreeg twee dubbeltjes.

Zijn oogen glansden en, zijn pet afnemend, zei hij: „Dank u, dank u wel, juffrouw.”

Nee maar: twee dubbeltjes, fijn hoor! Wat zou Annie wel zeggen? Toch ging hij nog niet naar huis. Neen, weer terug naar het station. 't Was zóó goed gegaan, misschien had hij nog zoo'n meevallertje. Al heel gauw kwam er weer een trein aan, maar er kwamen niet zoo heel veel menschen uit, en ze waren ook niet van hem gediend. Hij liep nog een poosje rond; maar het begon hem eindelijk te vervelen, en denkend aan het vele huiswerk dat hij nog maken moest, ging hij naar huis. Onderweg kwam hij Annie tegen. Ze snelde hem tegemoet.

„Heb je wat verdiend?” vroeg ze vol verwachting.

„Ja, twee duppies. Kijk maar.” En hij haalde ze uit het kleine zakje van zijn sportbloeze.

Annie's gezichtje straalde.

„O Piet, hoe echt!” riep ze en haar gezichtje glansde.

„Zeg,” zei Piet, „zullen we er nu dadelijk maar wat voor koopen?”

„Ja . . . eerst 'n ei voor Pollie, hè?”

„Ja, da's goed.”

Dus kochten ze bij den melkboer 'n ei. 't Kostte zeven cent.

„Daar,” zei ze, „óók nog ’n hartige brok?” blz. 16

Den volgenden dag stapte onze Piet, na het eten, weer dadelijk naar het station. Moeder wist er nu van, en ze hoopte maar, dat hij weer net zoo gelukkig mocht zijn als den vorigen dag. „Maar Pieterman,” zei moeder, „dan moet je het geld toch maar liever meebrengen en aan moeder geven, hoor!... Niet, dat je het gisteren niet goed besteed hebt. Neen, dat was wel goed zoo, hoor! Maar op den duur weet moeder toch beter hoe ze het 't best besteden kan. Begrijp je wel?” En moeder streek hem liefkoozend over zijn hoofd.

„Ja moe,” zei Piet, „'k zal 't dan wel aan u geven.”

Maar hoe Piet dien middag ook z'n best deed om weer wat te verdienen, 't wilde hem maar niet gelukken. Elke heer of dame die met een koffer of tasch liep, klampte hij aan, maar niemand had zijn hulp noodig. De één stapte in de tram en de ander zou het wel zelf dragen. Mistroostig ging hij naar huis. Moeder en Annie waren óók wel een beetje teleurgesteld, maar zij trachtten hem toch te troosten.

„Kom,” zei moeder, „je moet den moed niet laten zakken. 't Kan ook niet altijd even mooi gaan. Morgen is het Zaterdag: dan komen er veel meer menschen in de stad dan op andere dagen. Wie weet hoe het dan meevalt.” En Piet liet zich troosten en ging aan zijn huiswerk.

Den volgenden middag ging hij er maar weer vol moed op uit.

Moeder had gelukkig een werkhuis gevonden voor den Zaterdag. Om één uur moest ze er zijn, tot 's avonds acht uur. Annie kon dan op Pauwtje passen en Pollie gezelschap houden.

Annie ruimde eerst de kamer op en nam overal netjes het stof af. Moeder had des morgens den vloer al geboend en de ruiten gezeemd. Ze gaf ook de potjes met geraniums water die op de vensterbank stonden en verwijderde de dorre blaadjes van de planten. Toen ze met alles klaar was, nam ze haar breikous en ging gezellig bij Pollie zitten breien.

Pollie was al een beetje beter, mocht al eens opzitten in bed voor dokter als ze er lust in had en een handwerkje doen. Ze had een doos met verschillend gekleurde wol bij zich en werkte een eenvoudig randje op een klein kleedje.

„Annie,” zei Pollie, „nou is juffrouw Dina nog niet bij me geweest en de week is toch haast heelemaal om.”

„Nee, en de juffrouw had het toch zoo stellig beloofd . . . maar misschien is de juffrouw ziek, net als jij, en dan kon ze ook niet komen.”

„Nee,” zei Pollie, „dan kon ze ook niet komen.”

Op eens hieven Annie en Pollie luisterend het hoofd op en zagen elkander verschrikt aan. Ze hoorden zoo'n vreemd gestommel op de trap en zoo'n verward gedruisch van stemmen. De deur werd opengeworpen. Drie mannen traden binnen. De middelste was vader Peters, maar hij zag er toch zoo bleek en ontdaan uit en werd door de beide andere meer gedragen dan dat hij liep.

Welk een schrik voor Annie en Pollie. Annie beefde heelemaal toen ze Pauwtje uit de bedstee nam waar de mannen vader inleggen wilden. Intusschen kwamen er nog meer menschen binnen, ook de buurvrouw van beneden, zwarte Aaltje, zoo genoemd omdat haar gezicht en handen er bijna altijd uitzagen alsof zij zoo pas de kachel had gepoetst. Ze was een echt smerig wijfje, maar erg goedhartig.

„Och, och!” zei ze, „arme schapen, dat moest er nou nog bij kommen. Jullie heb 't toch al zoo hard te verantwoorden, en daar hebben ze nou dien armen man half-dood opgenomen.”

Maar dat was gelukkig niet waar. Vader vertelde aan Annie, dat hij een kleinen jongen, die haast overreden werd, van onder een automobiel had weggetrokken, en toen zelf door de auto was neergeworpen. Nu was zijn voet en zijn schouder alleen maar een beetje gekneusd. Neen, zoo erg als buurvrouw zei was het niet.

Daar kwam de dokter al, die door een van de menschen, die het ongeluk zagen gebeuren, gehaald was.

Hij onderzocht vader Peters, verbond zijn voet en schouder en zei: „Nu, dat is best afgeloopen, hoor! het had erger kunnen zijn. Een dag of wat rust houden, en je bent weer 't ventje.”

Annie was zoo erg blij toen ze het hoorde en Pollie ook. Zoo had de Heer vader voor erger dingen bewaard.

„Vader,” vroeg Annie, „zal ik moeder roepen?”

„Nee kind, laat moeder maar blijven. Wij hebben de verdienste veel te veel nodig. Geef jij me maar even een glaasje water en laat me dan maar stil liggen.”

Annie zette Pauwtje in zijn tafelstoel en gaf hem zijn popje. Toen haalde ze voor vader een glaasje water.

Na eenige oogenblikken werd er op de deur geklopt en zwarte Aaltje trad weer binnen.

„Kijk,” zei ze, „hier heb ik nog een schoteltje rijstebrij van gisteren. Annie, geef me maar es 'n paar bordjes an, dan zullen we het es netjes verdeelen.... Pollie mag toch wel rijstebrij?”

„Ja buurvrouw, die mag ze wel; ze mag geen aard-appelen, weet u.”

„Zoo, nou kinderen, hier, ieder 'n lekker happie; d'r is suiker ook in . . . Nou, hoe smaakt 't?”

„Lekker buurvrouw, dank u wel,” zei Annie, en Pollie herhaalde: „Dank u wel, buurvrouw.”

Zwarte Aaltje knikte haar nog eens vriendelijk toe en verdween toen weer.

„Vader,” vroeg Annie, „wil u mee-eten van de rijstebrij; 'k heb 'n heelen boel van buurvrouw, kijk u maar.”

„Nee kindje,” zei vader, „eet jij 't maar lekker op, hoor!”
Toch at Annie haar bordje niet leeg. Toen zij de helft had opgegeten zette zij de rest in de kast.

„Waarom doe je dat, Ans?” vroeg Pollie.

„Ik bewaar het voor Piet,” fluisterde Annie.

IV.

Ondertusschen was Piet weer aan het station; en het was nu net zooals moeder gezegd had: er kwamen nu veel meer reizigers het station binnen en ze liepen hem nu ook niet allen zoo onverschillig voorbij. Een paar uur later was hij in het bezit van vijf en veertig cent, eerlijk verdiend met pakjes-dragen.

Vijf en veertig cent, dacht Piet, wat veel, o wat veel! . . . Zou ik die nou allemaal aan moeder geven? . . . als ik er eens vijf centen afhield voor me zelf? zou dat zoo erg zijn?

Ja Piet, zei 't kloppertje daar binnen: dat zou zeker heel erg zijn; want moeder heeft het geld zoo noodig.

Nou ja, zei Piet weer, als 'k nou niemendal verdiend had, en dat kón toch, dan kreeg moeder niks, en nou

krijgt ze toch veertig cent. 'k Mag toch ook wel es wat hebben. Ja hoor! ik doe 't; ik koop voor vijf centen sigaretjes... Willem en Koen hebben Zondags haast altijd sigaretten en ik nooit; dan zal ik ze nou toch ook es hebben. Echt hoor! Ik koop ze nu maar vast, eer ik naar huis ga.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Hij bergde het pakje sigaretten diep in zijn broekzak.

Toen hij thuis kwam en hoorde van vaders ongeval, werd hij daar stil onder.

Heb je nog wat verdiend, Piet?" vroeg Annie vol verwachting.

Piet knikte.

„Ja? is 't tòch? hoeveel?"

„Veertig cent."

„O heerlijk! wat zal moeder blij zijn."

Maar Piet was niet blij. 't Was net of er iemand achter hem stond, die zei: Piet, je liegt.

„Kijk," zei Annie, „we hebben rijstebrij van buurvrouw gehad, en ik heb wat voor je bewaard."

Dáár, nu was 't weer net, of iemand zei: Annie is veel beter dan jij.

Moeder Peters kwam om acht uur thuis. Toen Annie haar op de trap hoorde aankomen, stond ze op en opende de deur.

„Moeder," zei ze, „u moet niet schrikken; maar vader is aangereden door 'n auto en nu ligt hij in de bedstee."

Toch schrok moeder wel. „Och kind," zei ze, „wat zal ons nu nog overkomen?"

Haastig ging ze naar binnen, zette de schaal met gestoofd eten, die ze uit haar werkhuis had meegekregen, op tafel en trad naar de bedstee. Nu vernam ze van vader hoe het gekomen was, en dat de dokter gezegd had dat hij wel gauw weer beter zou zijn.

Maar moeder was toch erg ontdaan van den schrik en moest even gaan zitten. Och! 't kwam ook alles zoo tegelijk. En ze wischte zich de tranen uit de oogen. Nu werd Annie ook verdrietig en leunde zacht schreiend tegen moeder aan.

Toen vermande moeder zich.

„Kom,” zei ze, „we zullen toch den moed niet verliezen... Gelukkig toch maar, dat het nog zoo goed is afgelopen met vader; 't had zooveel erger kunnen zijn.”

En opstaande, begon ze het eten dat ze had meegebracht te warmen.

Zeg, Piet,” klonk op eens moeders vraag, „heb je nog wat verdiend?”

„Ja moe, hier is 't.”

„Wat? veertig cent? Maar jongen, dat is echt. Je helpt me heerlijk, hoor! Nu moet je er meteen met Annie maar even op uit om boodschappen.... of ben je erg moe?”

„Nee moeder, ik kan best.”

Den volgenden morgen ontwaakte Piet met het prettige gevoel, dat hij nu sigaretjes had, maar tegelijk was daar ook weer diezelfde stem, die hem zeide dat hij oneerlijk was. Doch aan die stem trachtte hij het zwijgen op te leggen.

Al vroeg ging hij met zijn Zondagsche pak aan de straat op en zocht Wim en Koen op. Dat waren de vriendjes waar hij het meest mee omging.

Wim Staalman was een kleine dikzak met een goedig bolrond gezicht. Koen Kaper daarentegen was lang en schraal.

„Zoo Piet,” zei Wim, „ben je daar eindelijk weer es?”

„Ja, jò,” vroeg Koen, „waar heb je toch gezeten in de laatste dagen?”

Piet werd verlegen. Zou hij zeggen dat hij pakjesdrager was geworden aan de spoor?.... Nee, wat behoefden ze dat te weten?

Hij draalde met zijn antwoord.

„Nou,” drong Koen, „zeg, waar heb je gezeten?”

Piet werd boos.

„'t Gaat je niet an,” zei hij, „je hebt er niks mee te maken.”

„Nou mijn goed, hoor!.... als je 't niet wilt weten, dan hou je 't maar voor je.”

Zwijgend liepen ze een eindje naast elkander voort. Piet vond dit begin in 't geheel niet prettig. Hij haalde maar gauw zijn sigaretjes voor den dag.

„Zie es!”

„Wat? Sigaretten? Ga je rooken?”

„Ja.”

„Mag je nou?”

„'k Weet niet; 'k heb 't niet gevraagd. Maar 'k doe 't toch.” En heel gewichtig bood hij er elk een aan. Dat hadden *zij* hem nooit gedaan; maar hij wilde nu eens toonen, dat hij het wel kon missen. Toen nam hij er zelf één. Voor lucifers had hij ook gezorgd. Al heel gauw liepen ze om het hardst te dampen. Piet vond het echt en hield zich zelf voor erg gewichtig en groot. Tot nog toe had hij niet mogen rooken voor vader en moeder. Vader zei altijd, als hij er om zeurde: „Schei uit, jongen, je bent nog veel te jong.” Dat vond Piet heel dwaas van vader; want Wim en Koen waren niet ouder dan hij. En nu was het toch wat anders: nu verdiende hij geld. Hij liep met de borst vooruit, erg parmantig, deed geduchte trekken en blies met veel beweging den rook omhoog.

Na een poosje begon hij zich minder lekker te gevoelen. Zoo'n raar onpasselijk gevoel kreeg hij. Maar hij zei niets en hield zich goed. Dat zou wel overgaan. Kijk, zijn eerste was al opgerookt, dan maar 'n nieuwe opgestoken.

Ondertusschen werd hij hoe langer hoe akeliger.

„Jò, wat scheelt jou?” riep Koen, „je ziet zoo wit als 'n tafellaken.”

„Ja,” zei Piet en hij wierp de tweede, nu half opgerookte sigaret in het gras, „ik voel me ook erg vervelend.” Wim en Koen begonnen te lachen.

„Weet je hoe dat komt? . . . 't Komt door 't rooken.”

„Door 't rooken? . . . en jullie dan?”

„Ja, wij zijn 't gewend en jij niet, dat is 't.”

Piet vond 't heel naar. Hij had zóó wel in het gras willen gaan zitten. Maar 't gras was nat en 't weer was guur en hij voelde zich toch al zoo koud, zóó koud alsof men hem koude emmers water over den rug wierp.

Op eens draaide hij zich om.

„Ik ga naar huis,” zei hij. Zijn vriendjes gingen een eindweegs met hem mee, maar toen zij dicht bij zijn huis waren, lieten ze hem alleen verder gaan.

Moeder was bezig Pollie's bed op te maken. Pollie zat, in een deken gewikkeld, zoo lang op vaders rieten stoel.

Piet kwam binnen en liet zich zwijgend op een stoel neervallen. Moeder keek hem aan.

„Kind, wat zie je bleek; wat scheelt er aan? . . . och, och! wat zullen we nu weer hebben.”

„Moe, ik ben zoo akelig.”

„Ja, dat zie ik. Maar jongen, hoe komt dat nou? Een uur geleden mankeerde je nog niemendal . . . Zeg, je hebt toch niet gerookt?”

Toen klonk het zachtjes: „Ja moe.”

„Dat dacht ik wel . . . En hoe kwam je aan sigaretten?”

Nu moest het hooge woord er uit: „Gekocht, moe... ik... 'k heb gisteren vijf en veertig centen verdiend en... en voor vijf centen sigaretten gekocht.”

Moeder zweeg een heele poos en Piet durfde haar niet aan te zien.

„Maar jongen,” zei ze eindelijk op bedroefden toon, „hoe kon je dit toch doen? Had je me eerlijk gezegd hoeveel je ontvangen had en dat je graag vijf centen wou houden, ik had ze je niet geweigerd, ofschoon ik ze toch zoo erg noodig heb. Maar nu heb je gelogen tegen je moeder en ongehoorzaam ben je ook geweest, want je weet heel goed dat je vader en ik er allebei op tegen zijn, dat je nu al rookt... 't Spijt me erg van je, Piet. Ik had niet gedacht, dat je zoo iets doen zou.”

Piet kon niet antwoorden. Hij voelde zich nog zoo naar.

„Kom,” zei moeder, tóch wat vriendelijker, „ga maar 'n uurtje naar bed. Dan zal je wel gauw weer beter zijn.”

Dat liet hij zich geen tweemaal zeggen, en, nadat hij een poosje geslapen had, voelde hij zich heelemaal opgeknaapt. Hij lag nog een oogenblik stil op bed en keek naar het licht, dat door het dakvenstertje scheen op den witten muur. Maar stil, wat was dat? hoorde hij praten? Ja, waarlijk, dát was Annie's stem. Piet hield zijn adem in en verroerde zich niet, want hoor! Annie bad... „En lieve Heer, wilt U Piet vergeven, dat hij gejkot heeft en laat hij voortaan toch altijd een eerlijke jongen zijn”...

Piet bleef doodstil liggen. Wat was dit wonderlijk. Bad Annie daar wáárlijk voor hém?

Ja, Annie bad voor haar broertje. Ze had alles gehoord wat er tusschen moeder en hem verhandeld was, en toen ze haar kansje schoon zag, was ze naar haar plekje gevluucht, om alles aan den Heer te vertellen.

Piet verborg beschaamd zijn hoofd in het kussen. Hij moest nu ook aan vader denken. Die hield zoo heel veel van een pijpje, maar sinds hij zonder werk was, had hij geen enkelen keer meer tabak gekocht, en hij, Piet, had de centen, waar moeder zoo om verlegen was, zoo maar verkwist. Maar 't ergste was toch dat liegen. Hij schaamde zich hij langer hoe meer. Hij kon het zóó niet langer uithouden. Op zijn teenen sloop hij de trap af, naar beneden, naar moeder.

„Zoo,” zei moeder, „weer beter?”

„Ja moe... moe, bent u niet meer boos op me?... ik... ik vind 't zelf heel erg wat ik gedaan heb... wilt u 't me vergeven?” Smeekend zag hij tot haar op. Moeder trok hem naar zich toe.

„Piet, ik vind 't prettig dat ik dit van je hoor. 't Is je al vergeven, hoor!... Zul je nu voortaan altijd de waarheid spreken?”

„Ja moe, vast... Moe, hoor es even.” En toen fluisterend: „Annie heeft voor me gebeden.”

„Wat zeg je, jongen? Heb je 't gehoord?” En moeders oogen werden vochtig.

„Ja,” zei ze, „Annie is 'n schat... je moet maar altijd heel lief tegen haar zijn, hoor!”

Piet ging zich klaarmaken voor de Zondagsschool. Met Annie samen ging hij er heen.

Toen ze uit de Zondagsschool thuiskwamen was Pollie's eerste vraag: „Zeg Ans, was de juffrouw er?”

„Ja de juffrouw was er. Ze vroeg dadelijk hoe het met je was. De juffrouw komt nu deze week vast bij je, ze had het heelemaal vergeten en dat speet haar erg, zei ze.”

„Kom kinderen,” zei moeder, „schik bij, we zullen eten.”

Moeder had voor ditmaal wat rijst gekookt en ze had er een onsje bruine suiker bij.

Toen ze aan het eten waren, werd er op de deur geklopt.

Moeder stond op, om te kijken wie er was.

„O ben jij 't, Koosje? Kom maar binnen, hoor!”

Ja, 't was tante Koosje, vaders zuster, die bij rijke menschen diende, maar het dezer dagen erg druk had, want de knecht van haar mevrouw was opgeroepen als soldaat en nu had zij heel wat meer werk te doen dan anders. Daardoor ook had zij in langen tijd haar familie niet kunnen bezoeken. Maar nu had zij van vaders ongeval gehoord en nu kwam zij toch eens vernemen hoe het er mee was.

Tante werd spoedig op de hoogte gebracht van het gebeurde en verheugde zich ook al, dat het zoo goed was afgelopen.

„Toch jammer,” zei ze, „dat je nu 'n poos niet zult kunnen werken.”

„Och zus, de verdienste was tóch al schraal. Ik ben sinds drie weken al niet meer bij Tummers. Wist je dat niet?”

„Nee, dat wist ik niet.... och! maar menschen, hoe moeten jullie het dan toch wel maken om al die monden open te houden?”

„Ja, zus, we hebben het niet gemakkelijk, dat is zeker.”

Tante Koosje zag nu ook hoe schraal de maaltijd was; enkel maar rijst in water gekookt en een beetje suiker. Flauw kostje, in vergelijking met de heerlijke spruitjes met aardappelen en vleesch, waaraan zijzelf zich daar straks had te goed gedaan.

„En wat zie ik? Is Pollie óók al ziek? Wat scheelt er aan, meid?”

Moeder vertelde haar wat Pollie scheelde en al zei moeder het niet ronduit, tante Koosje begreep toch wel dat Pollie behoefte had aan versterkend voedsel: eitjes, enz.

Ze zat even stil na te denken en toen zei ze: „Hoor eens, menschen, dat kan zoo niet langer gaan Hebben jullie je al opgegeven aan het Steuncomité?”

„Neen,” zei vader, „we hebben daarvan wel gehoord en gelezen, maar och, Koosje, we hebben tot nog toe altijd ons eigen brood verdiend en we vinden vragen zoo verschrikkelijk”

„Ja maar, hoor es, dit is nu toch een bijzonder geval. Je bent door den oorlog zonder werk gekomen en er zijn er velen, die hetzelfde lot met je deelen; en nu is het Steuncomité opgericht, om al zulke menschen te helpen Hoor es, 't komt net goed, dat mijn mevrouw er óók aan hoort. 'k Zal haar vanavond dadelijk over jullie spreken.”

En zoo deed tante Koosje ook. En ze deed nog meer. Ze bestelde den anderen morgen door de telefoon twaalf eieren; die moesten voor haar rekening bezorgd worden bij de familie Peters.

Dat was 'n blijdschap toen daar die twaalf eieren werden thuisgebracht. Voor Pollie waren ze: dat begreep moeder wel, en ze kwamen van tante Koosje.

Dienzelfden dag kwam er ook bezoek van tante Koosje's

mevrouw. Door haar bemiddeling zou moeder nu voortaan iedere week, zoolang vader zonder vast werk was, drie gulden krijgen van het Steuncomité. Moeder was erg blij. Vader óók wel, maar hij zei toch: „'k Zou er veel liever voor werken.” Moeder knikte: dat begreep ze best. „Maar kom,” zei ze, „laten we dankbaar zijn. 't Is toch maar heerlijk, dat er zooveel gedaan wordt voor hen, die door den oorlog in nood zijn gekomen; want er zijn er velen die met ons in hetzelfde schuitje varen.... 'k Ben maar blij, dat ik weer geregeld de huur kan betalen. Dat is een heele zorg van me afgenomen. Nee hoor! wij kunnen niet dankbaar genoeg zijn. Als jij nu maar gauw op de been bent en er uit kunt.... Hoe is 't er nu mee? Is je voet wat minder pijnlijk dan gisteren?”

„Ja, veel beter; hij geneest prachtig, kijk maar.... 'k Denk dat de dokter vandaag wel komen zal, dan zal ik eens vragen of ik er uit mag....”

De dokter kwam en vond goed dat vader uit bed kwam. Hij moest dan maar in zijn rieten stoel gaan zitten met de voeten op een anderen stoel. En zoo gebeurde het ook, en twee dagen later kon vader gelukkig weer uitgaan.

Wat had Annie in de laatste dagen veel te danken, als ze des avonds haar knietjes boog onder het dakvenster. Vader weer beter; Pollie ook veel beter nu ze iederen dag haar eitje kreeg: en dan die drie gulden, die moeder iedere week zou krijgen. Heerlijk, nu behoefden ze tenminste niet bang te zijn, dat ze uit hun huisje zouden worden gezet.

VI.

Op 'n morgen in diezelfde week kreeg Pollie bezoek van haar Zondagsschooljuffrouw.

Pollie was juist een beetje verdrietig, want zij verveelde zich nogal zoo tusschenbeide, vooral wanneer, zooals nu, Annie naar school was en moeder aan haar werk. Ze kon toch niet altijd aan haar kleedje werken; daar werd ze zoo moe van. Dan ging ze maar weer liggen, en telde nog eens en nog eens de strepen en bloemen van het behang, en dat was toch ook zóó vervelend. Och! kon ze maar weer met Annie naar school. Maar dokter had gezegd, dat zou nog wel een week of drie duren. Drie weken, wat 'n tijd!

Zoo lag Pollie een beetje te mopperen in zichzelf, toen zij iemand de trap hoorde opkomen. De deur ging open en daar was juffrouw Dina.

„Dag Pollie,” zei ze, „daar is de juffrouw nu eindelijk eens, hé?” En zij stak haar vriendelijk de hand toe. „Hoe gaat het er nu mee?”

Pollie had een erge kleur gekregen. Ze schrok een beetje, dat de juffrouw daar zoo onverwacht voor haar stond, maar zij vond het toch wel prettig.

Moeder kwam nu van den zolder, waar ze bezig was geweest, begroette de juffrouw en schoof een stoel voor haar bij Pollie's bed.

„Pollie ziet er niet zoo erg slecht uit,” zei de juffrouw.

„Nee juffrouw, dat is waar. Toch kan men op die kleur van haar niet veel aan. Ze heeft tusschenbeide nog koorts. Maar 't gaat toch al veel beter dan eerst, hè Pol?”

„Ja, moe.”

„Kom, ik ben blij dat ik dat hoor,” zei de juffrouw, „ziek zijn is anders niet gemakkelijk, hè Pollie, 't is een heele toer om altijd geduldig te zijn.”

„Ja juffrouw,” zei Pollie, „ik verveel me soms erg.”
„Mag je al wat doen?”

„Ja juffrouw. Ik mag wel een beetje handwerken, maar dat kan ik toch niet aldoor doen.”

De juffrouw zat even na te denken. Toen vroeg ze: „Kun je breien?”

„Ja juffrouw; maar ik kan nog geen heele kous breien. De voet kan ik nog niet goed. Annie wel.”

„Nu, dan weet ik er wat op. Dan moet je met Annie samen maar eens een paar sokken breien voor de soldaten. De wol krijg je van mij en voor het breien geef ik vijf en dertig cent.... Wil je dat wel?”

Of Pollie dat wou? Nou hoor! haar oogen straalden. Nu kon ze dan ook nog mee helpen verdienen al was ze ziek.

Moeder vond dit ook een aardig plan.

„Maar juffrouw,” zei ze, „als het niet te vrijpostig is, dan zou ik u wel willen vragen of ik ook 'n paar sokken mag breien. Alle beetjes helpen, weet u, nu mijn man zonder werk is door den oorlog.”

„O ja, dat is waar ook. Dat heeft Annie me verteld. Och, nee maar, hoe maakt u het nu toch wel?”

Toen vertelde moeder van de drie gulden, die ze kreeg, en dat ze allemaal hun best deden om wat te verdienen, maar dat het toch wel een moeielijke tijd was. „Ziet u,” vervolgde ze, „ik zou ook erg graag nog een werkhuis hebben. Ik heb er een gevonden voor den Zaterdag, maar 't gaat niet gemakkelijk om er nog een bij te krijgen. De menschen zijn zoo zuinig geworden, en velen doen het werk, dat zij vroeger *lieten* doen, nu maar liever *zelf*.

„Ja,” zei juffrouw Dina, „u hebt wel gelijk; 't is in vele opzichten een moeilijke tijd. Maar wij moeten toch ook het goede niet voorbij zien: er wordt veel gedaan, om die in nood zijn te helpen.”

„Ja juffrouw, zeker, dat hebben wij nu ook ondervonden . . . Maar ik wou toch maar dat er spoedig een eind kwam aan dien vreeselijken oorlog. 't Is toch wel verschrikkelijk wat je er zoo van hoort en leest.”

„Zeker dat is het. Maar weet u, we moeten toch niet vergeten, dat God regeert. Wij begrijpen niet waarom Hij dit alles toelaat, maar Hij weet wel waartoe het dienen moet . . . Er is toch ook al iets goeds uit voortgekomen: de menschen gaan weer naar God vragen. Velen, die vroeger aan Hem niet dachten, hebben nu geleerd hun knieën te buigen voor Hem.”

Ja, juffrouw dat geloof ik wel: Nood leert bidden, zegt 't spreekwoord, en dat is waar. Ik weet tenminste wel, dat ik in de laatste weken in stilte veel meer gebeden heb, dan vroeger in een geheel jaar.”

De juffrouw knikte veelbeteekenend, alsof ze zeggen wou: Zie je wel, daar heb je het al.

„Nu,” zei ze na eenige oogenblikken, „u wilt dus ook graag sokken breien? Laat Annie dan vanmiddag maar eens bij me komen om de wol te halen; dan zal ik haar tegelijk een paar boekjes meegeven voor Pollie om in te lezen, als ze moe is van het breien. Hê, Pollie, zoo zullen wij die leelijke verveling wel verdrijven, denk je ook niet?”

„Ja juffrouw,” lachte Pollie.

„Ja,” zei de juffrouw, zich weer tot Pollie's moeder wendend, „daar bedenk ik iets. 't Is waar ook, mijn getrouwde zuster heeft me gevraagd of ik geen werkvrouw voor haar wist. Misschien zoudt u bij haar kunnen komen.”

„O juffrouw, als dat kan . . . Maar ziet u, 's morgens

kan ik niet, omdat Annie dan niet thuis is. Pollie zou nog wel alléén kunnen blijven, nu ze zooveel beter is, maar er moet toch iemand thuis zijn om op den kleine te passen."

„Zoo, hebt u nog 'n kleintje?"

„Ja, wilt u hem eens zien?" En moeder ging naar de bedstee en de juffrouw volgde haar.

„Ziet u, hier is tie, wacht, hij is net wakker. Komt Pauwtje dan bij moesje?" En vol trots nam zij hem op den arm.

„Nee maar," zei de juffrouw, „wat 'n lekkere schat is dat. Kijk, hij lacht tegen me."

„O ja, 't is toch zoo'n vrvindelijk joggie, zoo'n lekkere dot.... Mijn man is toch óók zoo rijk met hem.... Nie waar, m'n hartelappie, is vader niet dol op je?"

Pauwtje begon te springen en te lachen.

De juffrouw lachte ook en kuste den kleinen man.

„Maar kom," zei ze, „ik moet weg. Ik zal even het adres van mijn zuster opschrijven, dan kunt u er eens heengaan en de zaak met haar bepraten. Ik denk wel dat zij goed zal vinden dat ge 's middags komt. Nu, dat moet jullie dan maar samen uitmaken.... Hier is 't adres."

„Dank u wel, juffrouw. Duizendmaal dank voor alles."

VII.

Toen Annie uit school kwam en het groote nieuws hoorde, dat ze met Pollie samen sokken zou breien voor de soldaten en er ook wat mee verdienen, was ze in de wolken van blijdschap. Ze had al telkens gedacht, op

welke wijze ze toch óók wat zou kunnen helpen verdienen, en kijk, daar kwam de gelegenheid daartoe geheel onverwacht.

Na het eten ging ze dadelijk naar de woning van juffrouw Dina. Ze wist haar best te vinden; ze was nog nooit bij de juffrouw in huis geweest, maar nu mocht zij boven komen.

„Kijk,” zei de oude dienstbode die haar open deed, „loop de trap maar op, en dan klop je maar aan de eerste deur rechts.”

Wat was het mooi bij de juffrouw in huis. Welk een zachte looper lag er op de trap, waarop je je voetstappen haast niet hoorde, heel anders dan thuis, waar het lopen altijd zoo hard en zoo hol klonk. En wat zag de kamer van de juffrouw er lief en gezellig uit. Op de tafel lag een mooi groen kleed en daarop stond in het midden een prachtige vaas met bloemen, en aan de muren hingen allemaal mooie schilderijen. De juffrouw zat aan haar schrijftafel, die schuin voor het raam stond.

„Zoo Annie,” zei ze, „ben je daar? Kom je de wol halen? dat is goed . . . wacht, ik zal even dezen brief afschrijven, dan zal ik je helpen” . . .

Annie keek intusschen naar de mooie plaat, die boven de schrijftafel hing. Hij stelde voor: de goede Herder, met het lam op den schouder.

Spoedig legde de juffrouw de pen neer en toen zag zij dat Annie vol aandacht naar de plaat keek.

„Vind je die plaat zoo mooi, Annie? Weet je wat zij voorstelt?”

„Ja, juffrouw,” zei Annie, terwijl haar oogen begonnen te glanzen: „het is de Heere Jezus, de goede Herder, die het verdwaalde lammetje op zijn schouder draagt.”

Toen sloeg de juffrouw den arm om haar heen en vroeg:

„Hou je veel van den Heere Jezus, Annie?”

„Ja juffrouw,” zei Annie eenvoudig en toen zachter:

„Juffrouw, weet u nog wel, van dien Zondag, toen u ons verteld hebt van Daniël en van dat venster, waarvoor hij telkens bad, en dat u toen zeide dat wij allemaal zulk een plekje moesten hebben, waar we alles aan den Heer konden vertellen?”

„Ja, Annie, dat weet ik nog wel.”

„Nou juffrouw,” ging Annie fluisterend voort, terwijl ze vertrouwelijk tegen de juffrouw aanleunde, „nou heb ik ook zoo'n plekje.... op zolder, bij mijn bed, onder het dakvenster.... en.... en toen vader geen werk meer had en moeder haast geen geld om eten te koopen, toen heb ik 't alles aan den Heer gezegd en ook van Pollie dat ze ziek is.... en ik geloof ook dat de lieve Heer 't alles heeft gehoord, want nou hebben we het toch zoo héél arm niet meer als eerst en Pollie is ook veel beter.”

Juffrouw Dina kreeg tranen in de oogen toen Annie dit alles vertelde en ze zei:

„Ja Annie, daar kan je zeker van zijn: de Heer hoort ons altijd als wij bidden. Ik ben erg blij, dat jij nu ook zoo'n plekje hebt en ik hoop voor je, dat je het je heele leven door moogt hebben, waar je ook bent.... Kom,” zei ze, opstaande, „nu zal ik je de wol geven; moet ik er ook breinaalden bij doen?”

„Neen juffrouw, die heeft moeder wel.”

„Zoo, nu, hier is dan de wol en hier zijn een paar boekjes, die ik Pollie beloofde, maar die jij óók wel mag lezen, hoor!.... Kom nu maar eens even mee.”

De juffrouw ging de trap af, door Annie gevolgd en ze traden samen de keuken binnen, waar de oude dienstbode, met de voeten op een stoof, de spruitjes zat schoon

te maken. De juffrouw fluisterde haar wat in het oor en de dienstbode knikte en zei: „ja juffrouw.”

„Nu Annie,” zei de juffrouw, „Leentje zal je nog wat meegeven. Ik ga maar vast weg Dag Annie, zeg Pollie nog es van me goeien dag, hoor!”

„Ja juffrouw, dag juffrouw!”

Toen juffrouw Dina weer op haar kamer kwam, bleef ze een oogenblik stil voor haar schrijftafel zitten. Ze dacht aan hetgeen Annie haar verteld had en voelde zich blijde en dankbaar gestemd. Ze was somtijds wel eens moedeloos geweest als zij dacht aan haar werk op de Zondagsschool; ze had er wel eens aan getwijfeld of al haar vertellen en vermanen wel invloed had op de kinderen. 't Ging dikwijls het eene oor in en het andere weer uit, dacht ze. Maar hier was er nu een, bij wie het Zondagsschoolonderwijs niet zonder vrucht was gebleven. Annie Peters scheen in allen eenvoud haar hartje aan den Heer te hebben gegeven. „Heer, ik dank U,” zei ze, „dat U me dit hebt laten zien. Nu kan ik weer voortgaan met nieuwen moed.”

Annie was intusschen beneden en keek haar oogen uit in die mooie keuken met al dat gezellige keukengerei aan den wand en dat groote fornuis met glimmend koperen knoppen.

Leentje stond op en opende de diepe kast in den hoek, die wel haast een kamertje leek, zóó groot was zij. Zij ging er in en kwam er weer uit met een groot pak havermost en een bus waarop „suiker” geschreven stond. Toen woog zij, met de weegschaal, die op een afzonderlijk tafeltje stond, een half pond suiker af. Weer terug naar de kast om een leeg busje, dat met de suiker gevuld werd.

„Zie zoo,” zei ze, „wat moest 't nou ook nog meer wezen? 'k ben 't zoo waar al weer vergeten 'k Kan toch merken dat ik oud word, hoor! Wacht, nou

weet ik 't weer: wat van die lekkere zure appels voor 't zieke zusje Je hebt ommers 'n ziek zusje?"

„Ja juf; Pollie is ziek.”

„Juf, juf, zeg jij maar Leentje hoor! Ik ben Leentje en anders niet Maar wat ik zeggen wou O ja, nou moet ik nog naar den kelder om die appels. Ga maar mee en hou je schort op Wacht, hier is 't val er niet in hoor! anders krijgen we nog ongelukken. Zachies maar de trap af.”

„Ja juf ja Leentje.”

„Daar, hou nou je schort op.”

Ze lagen uitgespreid op een plank, de heerlijke frissche roodwangige appelen.

„Een, twee, drie, vier,” telde Leentje, tot tien toe, „zie zoo,” zei ze, „de juffrouw heeft niet gezegd, hoeveel ik je er geven moest, maar zóó zal het wel goed zijn; tien is 'n mooi getal Nou gaan we weer naar de keuken Kijk, hier heb ik 'n grooten rijstzak; daar moet nu alles maar in, zóó, dat pak er óók maar bovenop Is dat wol om sokken te breien voor de soldaten? och ja, och ja! die oorlog, die oorlog dat ik dat nou nog beleven moet op mijn ouden dag En wil jij nou niet een lekker glaasje melk van me hebben?”

„Ja juf Leentje, astublieft.”

De melk was gauw verdwenen. Ze smaakte heerlijk. Annie bedankte de oude Leentje hartelijk en spoedig liep ze weer op straat en snelde huiswaarts. Wat had ze veel te vertellen aan moeder en Pollie en toen de zak opening, wat een vreugde! vooral om die heerlijke appelen. Moeder schildte er dadelijk een voor Pollie, die er met graagte in hapte. Hè, wat smaakte hij heerlijk frisch.

„En nu mag Annie er ook wel eentje, voor haar boodschap, hè Pollie?”

„Ja moe, zeker, en moeder, neem u er dan ook eentje.”

„Nee, nee, kinderen, dat doe ik niet, dan zijn ze veel te gauw op.”

„O moe,” zei Annie, „neem u dan van ons ieder 'n stukje, dan weet u toch, hoe ze smaken.”

Ja, dat wilde moeder wel. „Zoo,” zei ze, „nu zullen we de overige op den zolder bewaren, dan krijgt Pollie er iederen dag een.... En nu gaan we gauw aan de sokken beginnen.... Heeft de juffrouw er een maatsok bij gedaan? Zoo, dat is goed. Nu zal ik er een voor jullie opzetten en je een eindje op weg helpen. Dan kunnen jullie vanmiddag al dadelijk aan den gang.”

En moeder zette haar bril op en ging bij het venster zitten werken, terwijl Pollie en Annie vast de plaatjes in de boekjes bekeken.

„Ze zullen wel mooi zijn, he Ans?”

„Ja, dat denk ik ook.”

Na een poosje konden ze beginnen te breien.

„Wie wil 't eerst?” vroeg moeder.

„Ik, moe,” zei Annie.

„Nee ik, moe,” zei Pollie.

„Ja maar, zoo gaat 't niet, kinderen. Elk op z'n beurt en niet kibbelen. Wil moeder maar zeggen, hoe het moet? Kijk, laat Pollie dan eerst een poosje breien; dan leest Annie zoo lang voor. En strakjes doe je dan weer andersom. Hier Pollie, maar denk er om dat het twee-recht-twee-averechts moet en pas op dat je niet knoeit; dat zou jammer zijn.... Zoo, nu ga ik even de deur uit.... Jij past wel goed op Pauwtje, hè Ans?”

„Ja moe.”

Moeder ging heen en Annie nam een van de boekjes ter hand. 't Heette: Mientje's kerstgeschenken.

Terwijl Pollie breide, begon Annie te lezen: „'t Was

een paar dagen vóór Kerstmis. Dat was te zien aan de winkels. In de speelgoedwinkels"....

„He ja,” zoo viel Pollie haar in de rede, „’t is nou óók haast weer Kerstmis. Hoe lang duurt ’t nog, Ans?”

Annie keek op den scheurkalender: „’t is nou elf October en vijf en twintig December is het Kerstfeest, dus ’t duurt nog twee maanden; nee nog langer.”

„O, dan ben ik al lang beter. Dan kan ik dus óók bij den Kerstboom zijn.... Zeg, ik wou maar dat vader dan weer werk had, dan kregen we hier misschien ook weer zoo’n aardig Kerstboompje, net als verleden jaar.”

„Ja, en net als hier op dit plaatje.... maar kom, nou moet je niks meer zeggen, hoor! Ik ga verder lezen:

„In de speelgoedwinkels waren na St. Nicolaasavond de uitstalkasten gauw opgeruimd”....

„O ja, Ans, Sint Nicolaas? wanneer is dát ook weer?”

„Daar, nou val je me al weer in de rede.... Sint Nicolaas is op vijf December dus.... dus.... dat duurt ook nog bijna een twee maanden.”

„O, dan zetten we onze schoentjes weer neer, he?”

„Ja, maar laat ik nou verder gaan.”

„Ja,” zei Pollie, „maar kijk eerst es even.... ’k geloof dat ik ’t fout heb.”

Annie nam het werk van haar over en haar gezichtje betrok.

„Ja zeker,” zei ze, „je hebt schandelijk geknoeid. Kind, wat ben je toch ook nog dom! ’t Is wat moois!.... Zoo schieten we ook wat op. Nou kan ik ’t allemaal uittrekken.”

Driftig trok Annie de naalden uit het werk.

Pollie liet haar lipje hangen. Zij stond op het punt te gaan schreien.

„Jawel, ga nou nog grienen ook, zeg.”

Maar nu kwamen in werkelijkheid de waterlanders te

voorschijn en tot overmaat van ramp begon ook Pauwtje, die tot nog toe zoet had zitten spelen op den vloer, een geduchte keel op te zetten. De kleine vent begon zich te vervelen. De blokjes van Piet's oude bouwdoos, waarmede hij gespeeld had, lagen overal over den vloer verspreid en zijn houten paardje had hij zoo ver mogelijk van zich afgeworpen. Hij kroop naar Annie toe en stak zijn handjes naar haar uit.

„Stil Pauwtje, Annie moet nou even breien. Strakkies, dan mag je weer es op schootje. Nou stil zijn, hoor, en niet zoo schreeuwen.”

Maar jawel, de kleine jongen zette nog erger keel op. Hij werd er heelemaal rood van en zijn lipjes beefden.

Toen wierp Annie het breiwerk weg en nam hem op schoot. In eens werd hij stil en lachte weer.

„Jou deugniet. Daár was 't je om te doen, hè? Maar 't zal niet lang duren, hoor! Ik zet je in je tafelstoel.... Daár, nou zoet zijn en lief spelen, hoor!”

De kleine guit lachte blij. Wat had hij daar nu voor nieuw speelgoed van Annie gekregen? 't Was Pollie's pop, die boven op de kast had gelegen.

Maar Pollie had 't gauw gezien.

„O Annie,” riep ze verschrikt, „hij heeft mijn pop.... Hij zal haar op den grond gooien en dan gaat de kop kapot.”

„Nee, kijk maar, hij gooit haar niet op den grond, hij speelt er lief mee.... En al viel zij op den grond, dat zou toch zoo erg niet zijn. 't Is toch maar 'n oud ding en 'n echte leelijkerd.”

't Is nietes, zij is niet leelijk. En ik wil niet, dat zij kapot gaat.... Ans neem haar af;.... kom, neem haar nou af!”

„Nee, laat dat kind er nou maar even mee spelen.

Anders moet ik Pauwtje op mijn schoot nemen en dan kan ik je knoeiwerk niet verbeteren."

Pollie schreide. Haar wangen gloeiden van opwinding. „Je bent 'n akelige meid," riep ze.

„Nee, *jij* bent akelig . . . Eerst ons werk verknoeien en dan nog grienen omdat je dat kind niet gunt, dat hij even met die ouwe pop speelt."

„'t Is geen ouwe pop; 't is *mijn mooie* pop."

Annie begon te lachen.

„*Mijn mooie* pop! nee maar . . . kijk es wat 'n kop, wat 'n haren, wat 'n oogen! en 'n barst zit er ook al in." „'t Is nietes, er zit geen barst in."

Op eens lag de pop, waar zooveel woorden om vielen, op den grond en de kop was er af.

Nu schrok Annie toch. Ze raapte het treurig overblijfsel op en stond beteuterd te kijken met de beide stukken in de hand. Pollie begon nu luidkeels te schreien en Pauwtje zette ook een keeltje op.

Tegelijk kwam moeder binnen.

„Maar kinderen, wat is dát nou? Ik dacht dat jullie prettig zouden werken . . . Hoe komt die pop kapot?"

Pollie riep schreiend: „'t Is Annie's schuld; ze heeft haar aan Pauwtje gegeven."

„Maar Annie," zei moeder, „hoe kon je dat nou doen? je wist toch dat 't kind alles op den grond gooit. Hij is nog niet wijzer."

Nu was het Annie's beurt om te gaan schreien.

„Ja moe, maar Pollie had de sok verknoeid en toen . . . moest ik 't uithalen en toen wou Pauwtje op me schoot zitten en . . . en . . . ik kon toch niet breien met Pauwtje op me schoot?"

„En toch," zei moeder, „heb je verkeerd gedaan, Annie . . . Je hadt geen recht om den baas te spelen over

het speelgoed van 'n ander. Je hadt ook om je zieke zusje moeten denken. Kijk es, 't kind ziet heelemaal rood en ontdaan van 't huilen... Ze zal weer koorts krijgen, en dan is 't jou schuld... Stil maar, Pollie, zoodra moeder er het geld voor missen kan, krijg jij een nieuwe pop, hoor! En van avond zullen we aan vader vragen, om deze te lijmen... Wees maar stil, hartje."

Annie vloog naar boven, zonk op den stoel neer, die op haar eigen plekje stond en barstte in hartstochtelijk snikken uit. Ze was boos op Pollie, boos op 't kleine broertje, boos op moeder. Ze had toch zoo haar best willen doen met die sokken, om gauw wat te kunnen verdienen, en nu kreeg ze tot dank zoo'n leelijk standje, en Pollie, die 't werk verknoeid had, werd beklaagd en getroost. Ze voelde zich vreeselijk verongelijkt en schreide van boosheid een heele poos.

Toen begon daar ook een andere stem in haar hartje te spreken. Die zeide: Annie, 't was toch verkeerd. Moeder heeft gelijk: je hadt van Pollie's pop af moeten blijven en iets anders moeten verzinnen om broertje bezig te houden, of hem op schoot moeten houden tot moeder thuiskwam, dan was alles immers nog goed en kon je nu heerlijk opschieten met je werk.

Annie begon zachter te schreien en dacht na. Hoe was 't ook weer gekomen? O ja, die Pollie was ook zoo vervelend vandaag. Met lezen ook al, wat viel ze haar gedurig in de rede. Maar toen kwam weer die andere stem: ja maar, Annie, jij was óók vervelend, en heel erg ook. Wat heb je Pollie niet afgesnauwd, omdat ze geknoeid had met breien. Pollie kon het niet helpen. Ze is zooveel onger dan jij, en ze is ook ziek, dus had je wat geduld moeten hebben en wat door de vingers moeten zien.

Annie werd nu heelemaal stil. Ze had zoo dikwijls op

ditzelfde plekje den Heer om uitkomst gebeden. Maar nu moest ze iets anders doen. Nu moest ze om vergeving vragen wyl ze zoo slecht en onvriendelijk was geweest. Dat deed ze dan ook eindelijk en toen werd het weer rustig in haar hartje. Zij moest nu ineens denken aan de plaat, die boven de schrijftafel van juffrouw Dina hing. Dat lammetje, dat was zij. Het was wel ver weg gedwaald van den Heer, maar nu had de Heer het weer op zijn schouder genomen.

Annie droogde haar tranen en ging zachtjes naar beneden.

Moeder zat te breien aan de sok, bij den tafelstoel van Pauwtje, en die zat zoet te spelen. Pollie lag te lezen. 't Was nu weer vredig en stil. Ja, als die lieve moeder er toch maar bij kwam.

Annie kwam stil bij moeder staan en leunde tegen haar aan.

„Moeder keek niet op van haar werk maar vroeg veel-beteekenend: „Nu, Annie?”

„Moes, 'k heb er spijt van.” En toen zachtjes: „'k Heb den Heer om vergeving gevraagd... Ben u nu ook weer goed op me?”

Moeder keek haar aan; keek diep in de kinderlijke oogen en toen trok ze Annie naar zich toe en kuste haar hartelijk.

„Nee hoor! ik ben niet meer boos op je, je bent tóch mijn lieve hulpje.... Pollie is ook niet meer boos op je. Nie waar, Pol? 't Was toch zoo heel erg niet; de pop wordt wel weer gemaakt.... Hier Ans, ga jij nu maar flink breien, dan zet ik voor mij een paar andere op.... En hoor es, Annie, moeder heeft nog een werkhuis gekregen.”

„O ja, moe, bij de zuster van juffrouw Dina?”

„Ja, morgen is het Vrijdag, dan ga ik er heen.... Maar,” en moeder hief lachend haar vinger op, „dan niet weer kibbelen, hoor, als ik er niet ben.”

„Nee moe,” zei Annie.

VIII.

Den volgenden morgen, toen Annie ontwaakte, dacht ze nog eens aan alles wat ze den vorigen dag beleefd had. Eerst dat bezoek bij juffrouw Dina. Wat was dat prettig geweest en hoe grappig had die oude Leentje gedaan, toen ze die mooie appels een, twee, drie in haar schort gooide. Maar daarna thuis, was alles verkeerd gegaan. Hoe 't kwam?.... Waakt en bidt, opdat ge niet in verzoeking komt, had ze een poosje geleden voor de Zondagsschool moeten leeren, en toen ze dien tekst hadden opgezegd, had de juffrouw er een verklaring aan toegevoegd en gezegd: „Zie kinderen, de booze is er altijd op uit om in ons hart te komen en ons te verleiden tot allerlei verkeerde dingen. Daarom moeten wij iederen morgen bidden, dat de Heer heel dicht bij ons komt, om ons daarvoor te bewaren.”

Zie je, dacht Annie, ik heb gisterenmorgen niet gebeden, en daardoor is 't gekomen. Nu zal ik het beter doen, hoor! Ze stond op, en met haar nachtpon nog aan, knielde ze neer en bad, dat de Heer haar dien dag wilde helpen om goed en vriendelijk voor Pollie en voor Pauwtje te zijn, en met Pollie in liefde en vrede te leven.

En ja, 't ging dien middag, toen moeder uit werken was, ook werkelijk veel beter. Ze had voor Pauwtje een

... zodat zij aan de sok kon breien, terwijl Pollie voorlas. blz. 45

half ons kaakjes mogen koopen voor twee centen en daar was 't ventje een heele poos zoet mee, zoodat zij aan de sok kon breien, terwijl Pollie voorlas. Pollie las wel een beetje stooterig en de moeilijke woorden kon ze niet goed uitspreken; maar dat was ook geen wonder: Pollie was nog pas tien jaar.

Annie begreep de mooie geschiedenis van „Mientjes kerstgeschenken” toch wel. Wat 'n aardig boekje was dát! Die Mientje kreeg zelf niet zoo heel veel kerstgeschenken, maar — ze *gaf* ze aan anderen. En dat waren toch zulke aardige kerstgeschenken. Ze bestonden in allerlei dingen, die ze voor anderen deed. Ze ruimde, toen haar moeder uit werken was, de kamer op, veegde het karpet en nam het stof af. Voor buurvrouw hield ze een streng wol op, waaraan ze anders zoo'n hekel had en ze speelde zoo aardig met een troep kleine kinderen dat ze allemaal een schik hadden van belang.

„Ans,” zei Pollie, „*jij* lijkt wel een beetje op die Mientje, want je doet een heele boel voor anderen. Je past op Pauwtje en je zit te breien voor de soldaten en daar straks heb je voor moe de vaten afgewasschen en de kamer opgeruimd.”

Annie begon te lachen. „Die Pol,” zei ze, „hoe komt ze er bij.... vind je dan, dat ik gisteren óók op haar leek?”

„Nee, gisteren niet.... Maar Mientje zal ook wel es 'n keertje ondeugend zijn geweest.... Wil *ik* nou nog es probeeren te breien, Annie, dan kan *jij* het boekje uitlezen.”

„En ik dacht, dat je het te moeielijk vond.”

„Ja, moeielijk vind ik het wel, maar ik zou toch zoo graag mee willen doen. Laat ik het nog maar eens probeeren.”

„Goed, maar dan zal ik je eerst nog eens zeggen hoe het moet Zij legde het Polly nog eens uit en deze deed nu erg haar best om geen fouten meer te maken en gelukkig! toen ze een eindje gebreid had en Annie het nakeek, was het goed. Daar waren ze allebei blij om. Nu konden ze dat werkje toch samen doen. Dat was toch veel prettiger en het schoot vlugger op.

Des morgens als Annie naar school was breide Pollie voortaan een heele poos en 's middags ging Annie weer verder, totdat ze aan den voet kwamen; die moest Annie grootendeels alleen breien, want daar wist Pollie nog geen weg mee.

Na een week waren de sokken af en ook moeder was met de hare klaar.

Annie ging ze op een middag wegbrengen naar de juffrouw; die was erg tevreden over 't werk. „Jullie hebt goed je best gedaan,” zei ze, en ze gaf Annie de veertien stuivers, die ze met moeder samen verdiend had en ze gaf haar ook nog weer nieuwe wol mee, want ze wilden graag nog meer breien.

Dat was een vreugde voor Annie, toen ze moeder het geld kon ter hand stellen, dat ze mee had helpen verdienen. Zoo kwamen ze door het een en ander te zamen, langzamerhand uit den ergsten nood.

Piet kwam ook zelden met leege handen thuis, als hij naar het station geweest was. Soms had hij weinig ontvangen, op een anderen tijd weer wat meer. Maar altijd gaf hij nu alles eerlijk aan moeder. Totdat moeder op zekeren dag uit eigen beweging zei:

„Hier Piet, hier heb je een stuiver; daar mag je voor koopen wat je wil.”

Maar Piet kocht er niets voor. Hij bewaarde hem op zolder in een lucifersdoosje, want hij had een plannetje.

Dat pakjeswegbrengen had hij gedacht, was toch maar een raar baantje. Neen, als hij van school kwam, dan wilde hij het niet blijven doen. Timmerman wilde hij worden. Maar daarvoor had hij gereedschap nodig en daarvoor wilde hij sparen. Als vader nu maar weer vast werk kreeg, dan zou hij alles aan moeder vertellen en die zou dan zeker wel goed vinden, dat hij, alles wat hij met pakjes-wegbrengen verdiende, opspaarde voor gereedschap.

IX.

Weer waren eenige dagen voorbijgegaan, toen vader op een middag fluitende de kamer binnentrad. Dat was al lang niet gebeurd. Er was zeker een bijzondere reden voor vaders vrolijkheid. Moeder scheen er al wat van te weten, want ze zette ook zulk een blij gezicht en lachte tegen vader.

Vader tilde Pauwtje van den grond, nam hem op den schouder en danste met hem de kamer rond. De kleine had 'n pret van belang. 't Was al lang niet gebeurd, dat vader zoo heerlijk met hem gespeeld had. Maar moeder zei: „Pas op, vader, niet zoo wild. Kom, ga liever met hem zitten en vertel ons eens wat er is. Ben je klaar gekomen aan de tram?”

„Ja, en Maandag kan ik al beginnen . . . Tien gulden in de week . . . hè moeder, wat zeg je er van?”

Maar moeder antwoordde niet. Ze was zoo ontroerd. Ze wischte met een punt van haar schort de tranen af.

„Ja,” vervolgde vader, „tien gulden in de week; nu

komen we er in eens weer boven op . . . 't Is wel jammer dat ik 's nachts werken moet en op den dag slapen, maar dat zal wel wennen."

Annie zat stil toe te luisteren, terwijl vader sprak en liet haar breiwerk in haar schoot rusten. En 't klonk maar aldoor in haar hartje: nu heeft de Heer het alles gedaan; nu is mijn gebed verhoord. Pollie is weer zoo goed als beter en vader heeft weer werk.

De één was al blijder dan de andere. Piet niet het minst van allen.

„Hoera, nou eten we de volgende week weer aard-appelen met boerenkool en worst."

Moeder moest lachen om zijn uitval. „Nee jongetje," zei ze, „dat gaat zoo gauw niet. Vader krijgt einde volgende week pas geld."

Later op den avond, toen Piet even met moeder alleen was, vertelde hij van den stuiver dien hij bewaarde en van zijn plannen.

„Nu jongen," zei moeder, „als vader nu weer geregeld in de verdienste is, mag jij alles wat je met pakjes-dragen verdient, opsparen voor gereedschap."

„O echt!" Piet maakte een luchtsprong. „En moe, als ik timmerman ben, dan zult u eens zien, wat ik allemaal voor u maak: 'n drooghek, 'n strijkplank, 'n . . .

„Ja, goed hoor," zei moeder lachend, „maar nou naar bed; 't is meer dan tijd . . . Dag Piet."

„Dag lieve moesje." En de groote Piet gaf zijn moeder een klinkenden zoen. Toen liep hij fluitend naar boven.

't Spreekt wel haast vanzelf dat Annie dien avond niet vergat, den Heer te danken voor de verhooring van haar gebed. O, wat is 't heerlijk, dacht ze, nu zoo zeker te weten dat de Heer ons altijd hoort als we tot Hem bidden. Annie zou het vast haar heele leven niet vergeten.

Wat zal juffrouw Dina ook blij zijn, als ze het hoort, meende ze. Ik zal het haar Zondag dadelijk vertellen... maar nee, dat is toch niet aardig; dan hooren al de kinderen het ook, en die behoeven het toch niet te weten.

Nee, ik doe het nog anders: ik zal de juffrouw morgenochtend een briefje schrijven; dan weet zij het ook nog eerder.

Den volgenden dag ontving juffrouw Dina een vreemdsoortig briefje. Het was met potlood geschreven op een stukje papier uit een schoolschrift en luidde aldus:

Lieve jufouw Dina.

Vader heeft werk gekregen. Vader is aan de tram gekomen. Hij moet de wagens schoonmaken en het koper poesen. Vader krijgt tien gulden in de week. Ziet u, nu heeft de Heer mijn gebed heelemaal verhoord want Pollie is ook beter en komt Zondag weer op school.

Jufouw bent u ook niet erg blij?

Nu dag jufouw.

Uw leerlingetje,

ANNIE PETERS.

Den daarop volgenden Zondag gingen de zusjes dus weer samen naar de Zondagsschool. Ze moesten hun mantels om, want 't begon al koud te worden. Pollie moest ook haar bontje maar om, zei moeder, want oppassen was nu de boodschap.

Toen zij op de Zondagsschool kwamen was de juffrouw er nog niet. Maar even daarna kwam zij toch.

„Zoo Pollie, meid, ben je daar weer? daar ben ik blij om.” En de juffrouw gaf Pollie een hand, en Annie kreeg ook een hand, terwijl de juffrouw tegen haar knipogde. Zij zei niets van het briefje, want zij begreep dat Annie dat niet prettig zou vinden waar de anderen bij

waren. Dat was nu een geheimpje tusschen Annie en haar.

Er werd maar kort verteld, want zij zouden straks beginnen versjes te leeren voor het Kerstfeest.

Maar al was het kort, de juffrouw vertelde dien middag toch zóó mooi, veel mooier nog dan anders; zelfs Mientje Haak, die anders nogal eens lastig was, zat nu met aandacht te luisteren. Het was de geschiedenis van Zacharias en Elisabeth, die aan de beurt was. De juffrouw vertelde, welke lieve vrome menschen dat waren en hoe graag zij een zontje gehad zouden hebben, en hoe dikwijls zij daarom gebeden hadden, maar altijd te vergeefs. Toen dachten Zacharias en Elisabeth: dan zullen wij er maar niet meer om bidden, want de Heer vindt zeker niet goed, dat wij het krijgen.

En toen kwam die mooie geschiedenis van Zacharias en den Engel Gabriël. Daar stond Zacharias in zijn prachtig priesterkleed in het heilige van den Tempel en wilde eerbiedig het reukwerk doen op het gouden wierookvat, toen daar op eens een Engel bij hem stond. Geen wonder dat Zacharias schrok, maar de Engel zei tot hem; vrees niet, Zacharias, want uw gebed is verhoord, gij en uw vrouw Elisabeth zullen een zontje krijgen en gij zult u over zijn geboorte verblijden en vele anderen met u, want dat kind zal met den Heiligen Geest vervuld worden van zijn geboorte af, en later, als het groot geworden is, zal het de wegbereider worden van den Zaligmaker, die komt.

Dat was een blijde boodschap voor Zacharias, maar juist omdat het zoo erg heerlijk was, geloofde hij het niet. Dat was verkeerd van Zacharias, want het was toch een boodschap van God. Daarom, toen hij aan den Engel om een teeken vroeg, zei de Engel: goed, gij zult een teeken hebben: gij zult zwijgen en niet kunnen

spreken, tot op den dag dat het gebeuren zal. En ja, toen Zacharias naar buiten kwam en het volk wilde zegenen, kon hij geen woord zeggen: hij was stom en hij wenkte met de hand en beduidde het hun door teekens. En toen hij thuis kwam bij zijn vrouw was het al evenzoo, maar hij nam een schrijftafeltje en schreef er op hoe het kwam dat hij niet spreken kon en welke blijde boodschap de Engel hem gebracht had. Wat was Elisabeth blij! Zou datgene, waarom zij al zoo lang gebeden hadden, nu tóch nog gebeuren? Zou het wáárlíjk zoo zijn? Ja, het geschiedde, zooals de Engel gezegd had. Nog eenige maanden gingen voorbij en toen was er vreugde in het huis van Zacharias en Elisabeth: hun was een zoontje geboren en zij noemden zijn naam Johannes, zooals ook de Engel gezegd had, dat hij heeten moest.

En toen juffrouw Dina die geschiedenis verteld had zei ze: hieruit kunnen we nu al weer leeren, dat God ons altijd hoort als wij bidden, en, als het goed voor ons is, ons ook geeft wat wij Hem vragen Weten jullie nóg een geschiedenis uit den Bijbel te noemen, waaruit wij dit óók kunnen zien?"

Er ging een vinger in de hoogte.

„Nu, Pietje?"

„Juffrouw, de geschiedenis van Abraham."

„Juist, dat is heel goed geantwoord. De geschiedenis van Abram en Sara lijkt wel een beetje op die van Zacharias en Elisabeth, hè?"

Abram en Sara wilde ook zoo graag een zoontje hebben en ze baden er om en de Heer beloofde het telkens aan Abram, maar zij kregen het toch maar niet. Tot eindelijk na jaren en jaren van wachten werd Izak geboren, en toen waren zij net zoo blij als later Zacharias en Elisabeth. En zoo zouden we nog wel meer gebedsverhooringen

kunnen opnoemen, die ons in den bijbel staan opgeteekend. Denk maar eens aan Mozes. Hoe dikwijls heeft die niet, toen hij met de Israëlieten in de woestijn was, voor het volk gebeden om water als zij dorst hadden en om brood als zij honger hadden, en nooit te vergeefs. En denk maar aan Elia. Die bad dat er vuur uit den hemel mocht komen, om zijn offer te verteeren, en er kwam vuur uit den hemel en al het volk riep: „de Heer is God, de Heer is God.”

En dat zijn nu allemaal voorbeelden uit den bijbel en die dingen zijn lang geleden gebeurd. Maar God de Heer is altijd dezelfde gebleven. Als wij bidden; 't doet er niet toe of wij oud zijn of jong, of wij groot zijn of klein, als wij bidden, dan luistert de Heer. Daar kunnen we zeker van zijn. En weet je wat ik nu zoo graag wou? dat jullie dat nooit vergaten en dat jullie allemaal vroeg leerden, met alles wat er in je leven gebeurt tot den Heer te gaan en Hem alles te vertellen, want alleen op die manier kun je gelukkige menschen worden.”

Terwijl juffrouw Dina sprak, hadden Annies oogen geschitterd en telkens moest zij eventjes glimlachen, als de juffrouw haar aankeek; zij begreep alles zoo goed, want zij had zelf ondervonden dat het waar was.

Toen de Zondagsschool uitging nam de juffrouw haar even ter zijde en zei: „Annie, ik ben ook erg blij hoor! dat je vader weer werk heeft en dat je gebed verhoord is Heb je dat ook al aan je moeder verteld?”

Annie schudde het hoofd en zei: „Nee juffrouw; ik heb het aan niemand verteld dan aan u omdat u dat gezegd hebt van Daniël en zoo, weet u.”

„Nu, ik zou toch wel denken dat je moeder het prettig zou vinden, als ze het wist. Denk je ook niet?”

Annie zei eerst niets. Ze dacht na.

„Ja juffrouw,” zei ze toen, „ik geloof het ook wel.”

Dien middag, toen Annie met moeder bij het gootsteentje in het portaalje bezig was de vaten aan kant te maken, zei ze op vertrouwelijkten toon:

„Moe, wil ik u es 'n geheimpje vertellen?”

„Een geheimpje? nou laat es hooren.”

En toen vertelde Annie eindelijk aan haar moeder, wat wij allemaal al weten: van die geschiedenis van Daniël met zijn plekje bij het open venster en van haar plekje onder het dakvenster en van haar bidden en hoe blij zij nu was, dat haar gebed verhoord was.

Toen trok moeder Annie naar zich toe en kuste haar.

„Annie,” zei ze, „ik ben erg blij dat je me dit verteld hebt. Maar je moet niet denken hoor! dat jij alléén maar gebeden hebt, moeder heeft het in stilte óók gedaan en ik ben óók erg dankbaar dat mijn gebed verhoord is.”

Dien avond, toen de kinderen naar bed waren, en zij met haar man alléén was, vertelde moeder Peters hem, wat zij van Annie gehoord had.

„Och,” zei vader, „die lieve meid”... en na eenige oogenblikken liet hij er op volgen: „ja moeder, weet je nog wel hoe onze Annie op 'n Zondagmiddag eenige weken geleden, die geschiedenis van Daniël aan Pollie vertelde? Nu, ik heb daar nog dikwijls aan gedacht en toen ik geen raad meer wist, heb ik ook tot God geroepen om uitkomst... Ja, vrouw, wij hebben wel een moeielijken tijd achter den rug, maar het is toch een goede tijd geweest. Hij heeft ons weer tot God gebracht. Toen het ons goed ging hebben wij maar al te weinig aan Hem gedacht.”

„Je hebt gelijk, man,” zei moeder, „daarvoor is ons de beproeving noodig geweest... Wat is God toch goed. Wij hadden Hem vergeten, maar Hij heeft ons niet vergeten en ons zoo rijk gezegend, óók door de beproeving.”

En terwijl vader en moeder Peters zoo spraken, lag Annie in haar ledikantje, nu weer naast Pollie, rustig te slapen, en de Engelen waakten over haar en haar zusje en zeiden tot elkaar: dat is onze Annie, die zoo dikwijls hier onder het dakvenster gebeden heeft. Wij zullen haar altijd bewaken en beschermen, want ze is een van Gods liefste kinderen.
